

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 212/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. C., bytom B. B.; Ing. M. G., bytom B. B.; E. K., bytom B. B.; L. K., bytom B. Š.; M. K., bytom B. Š.; K. L., bytom B. B.; E. L., bytom Z.; M. L., bytom B.; O. L., bytom B.; A. L., bytom B.; Ing. T. N., bytom B. B.; Ing. M. N., bytom B. B.; J. O., bytom S.; R. P., bytom B.; J. P., bytom B.; J. R., bytom B. B.; M. S., bytom Z.; Ľ. Š., bytom B.; V. Š., bytom B.; E. Š., bytom B. B.; E. Š., bytom B. B.; Ing. E. Š., bytom B. B.; Mgr. A. Š., bytom Ž.; M. U., bytom B. B.; H. V., bytom B. B., a JUDr. Š. V., bytom B. B., zastúpených advokátkou JUDr. Z. B., B. B., vo veci porušenia ich základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nekonaním Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Ministerstva financií Slovenskej republiky a Úradu pre finančný trh, so sídlom v B., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. C., Ing. M. G., E. K., L. K., M. K., K. L., E. L., M. L., O. L., A. L., Ing. T. N., Ing. M. N., J. O., R. P., J. P., J. R., M. S., Ľ. Š., V. Š., E. Š., E. Š., Ing. E. Š., Mgr. A. Š., M. U., H. V. a JUDr. Š. V. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2004 doručená sťažnosť J. C., bytom B. B.; Ing. M. G., bytom B. B.; E. K., bytom B. B.; L. K., bytom B. Š.; M. K., bytom B. Š.; K. L., bytom B. B.; E. L., bytom Z.; M. L., bytom B.; O. L., bytom B.; A. L., bytom B.; Ing. T. N., bytom B. B.; Ing. M. N., bytom B. B.; J. O., bytom S.; R. P., bytom B.; J. P., bytom B.; J. R., bytom B. B.; M. S., bytom Z.; Ľ. Š., bytom B.; V. Š., bytom B.; E. Š., bytom B. B.; E. Š., bytom B. B.; Ing. E. Š., bytom B. B.; Mgr. A. Š., bytom Ž.; M. U., bytom B. B.; H. V., bytom B. B., a JUDr. Š. V., bytom B. B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Z. B., B. B., v ktorej tvrdia, že nekonaním Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Ministerstva financií Slovenskej republiky a Úradu pre finančný trh, so sídlom v B. (ďalej len „porušovatelia“), vo veci ich odškodnenia za vklady v tzv. nebankových inštitúciách došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).

Sťažovatelia požadujú vyslovenie porušenia ich základného práva podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a súčasne požadujú primerané finančné zadosťučinenie vo výške ich vkladov do týchto tzv. nebankových inštitúcií.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde však sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci. Iným zásahom je aj nečinnosť orgánu verejnej správy.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

3. Z citovaných právnych noriem vyplýva, že vo veci sťažovateľov je daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o nečinnosti orgánu verejnej správy,

ktorými sú aj všetci označení porušovatelia. Túto právomoc správneho súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

Sťažovatelia síce v sťažnostiach tvrdia (čl. V), že využili všetky možné prostriedky nápravy, ale z obsahu vyplýva, že nepodali žalobu podľa § 250t OSP.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov a skutkového stavu opísaného sťažovateľmi ústavný súd dospel k záveru, že vo veciach sťažovateľov nie je daná jeho právomoc (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol.

4. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovatelia domáhali jeho priznania, nezaoberal.